

MOJE NEUVĚŘITELNÉ SESTRY

*Letní rodinné setkání
v Provinci, láska, slzy a smích
pod jednou střechou*

**ADÈLE
BRÉAU**

edice **7** lásky

Sestry Mathilda, Violetta a Louisa jsou každá jiná a vedou úplně odlišný život. Jedno však mají společné: rok co rok se s celou rodinou v srpnu sejdou na letním sídle *La Garrigue* v Provinci, kam se rodiče před lety přestěhovali na důchod.

Letošní léto je ale jiné – je to vůbec poprvé, co se mají všichni setkat od chvíle, kdy jejich matka zůstala na *La Garrigue* sama. To však není první ani poslední novinka, se kterou se rodina musí vypořádat.

Zpoza usměvavých a naoko spokojených tváří postupně na světlo vyplývají skrývané bolesti, dávné ztráty a zrady. Skrze nečekaná odhalení se postupně vyjevuje jiná, syrovější pravda o celé rodině, ale i humorný nadhled a láskyplná vzájemnost všech jejích členů.

Jedno je jisté, na konci srpna nebude žádná ze tří sester stejná...

„Příjemný román, nabitý emocemi a humorem.“

- Gala

ADÈLE BRÉAU

Moje neuvěřitelné sestry

ADÈLE BRÉAU

MOJE
NEUVĚŘITELNÉ
SESTRY

Přeložila Sára Dvořáková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Frangines © 2020 by éditions Jean-Claude Lattès

Published by Éditions Jean-Claude Lattès, Paris

Translation © Sára Dvořáková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-579-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-578-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-182-3 (print)

Mé sestře

„Kdo vyrůstal se sestrou, má lepší předpoklady ke štěstí.¹“

¹ Podle jedné studie Tonyho Cassidyho z Univerzity v Ulsteru, která tvrdí, že ženy mající sestru mají lepší předpoklady k tomu, být v životě šťastné.

Kapitola 1

LOUISA

Zbývá navštívit poslední pacientku a prázdniny můžou konečně začít. Stejně jim kvůli hroznému vedru nic jiného nezbyvá. Nemocní, staroušci, dokonce i rekreanti, kteří se po skončení školního roku přivalili do regionu na injekce, převazy, odběry krve zasílané do laboratoře... Mnoho z nich zná a pečuje o ně po celý rok. Má svoje zvyky. Dáte si kávičku, Louiso? A co sušenky? Napekla jsem ty, co máte tak ráda. Myslíte, že trpí? Občas, když přijde poprvé, se obává, že najde další v nemoci uzavřenou bytost, špinavé místo, osamocenou duši, a srdce se jí sevře tak, že když je pak v autě a kolem se míhá provensálská krajina a slunce praží na vyschlou zem, tak ji ani tahle krása nedokáže utěšit. A přesto se vždycky chtěla stát ošetřovatelkou a žít tady. Poblíž La Garrigue a rodičů. Mathildě a Violettě přijde způsob života, který si vybrala, šílený. Žít celý rok u jejich prázdninového sídla. Přijde jim naivní, a hlavně dětinská. Co by to bylo jiného, když se drží takhle blízko tatínka a maminky, kteří se

rozhodli strávit důchod mezi olivovníky? Že se k nim v létě takhle lísá? Ale i přes bídný plat, liduprázdnost a obchody vyklizené mimo sezonu ani na vteřinku nelituje, že se rozhodla zůstat v Saint-Rémy. Zítra se všechny tři sestry sejdou u Jeanne, poprvé od chvíle, co Yves loni v létě odešel.

Pod koly starého automobilu, který Louisa používá na přesuny po regionu, vržou kamínky. Tahle nová pacientka je ubytovaná v kastelánově domě. Její syn kontaktoval Louisu začátkem června. Potřebuje denní péči, možná je to její poslední léto a ona si ho přeje strávit obklopená vůní levandule. Po telefonu se Louisy zeptal, jestli jim může pomoci. Kontakt na ni obdržel od majitele domu. Říká, že je nejlepší. Louisa má sice dovolenou, ale práci přijala. Hodně jejich kolegů bude v tuto roční dobu pryč, takže by měli problém někoho najít. A pak, ačkoli se těší, že stráví tři týdny s Mathildou, Violettou, jejich manžely a dětmi, říká si, že jí neuškodí, když se každý den půjde na chvíli vyvětrat. Už si začíná zvykat na každoroční rodinná setkání podobající se horské dráze, vyvolávající v ní v nepravdělných intervalech nesmírné štěstí a hned zase nezměrné zoufalství. Nikdo ji nedokáže rozhodit tak jako její sestry. Starší sestry, její hrdinky z dětství, idolky, bez nichž by byla zcela jistě jiná, než jakou se stala, i když si mnohokrát říkala, jestli jí jejich rady a výtky nejsou spíš ke škodě.

Navigace jí ukazuje, že se nachází pár metrů od cíle. Zvládla by to i bez ní, natolik zná pozemek toho, kterému od dětství říkala „kastelán“, aniž by pořádně věděla proč. Snad jenom proto, že o něm takhle mluvili její

rodiče a že měl nejkrásnější dům v okolí. V okamžiku, kdy chce zmáčknout zvonek, ozve se jí telefon.

Mathilda.

„Hello, Filuto. Neruším?“

Celá rodina jí takhle říká od jejích šesti let, kdy si nechala ostříhat dlouhou hustou ofinu, která ji od té doby už neopustila a která jí podle názoru všech doma dodává vzhled milého kokra schovaného za kaštanovými kudrlinami.

„Právě jdu k jednomu pacientovi, ale povídej, poslouchám. Jé, počkej. Víš, kde jsem? U ‚kastelána‘! Konečně si ten barák prohlídnu. Nechodilas náhodou rok s jejich synem?“

„Ty seš blbá! To byla Violetta. Já bych se k tomu namanákanému svátečnímu sportovci nepřiblížila. To byl spíš její styl. I když... Nepamatuju si, že by s ním vydržela dlouho. Ale zato si pamatuju, jak básnila o probouzení s romantickým výhledem na Alpillés. Kastelán je nemocný?“

„Ne, jenom na srpen pronajali dům. Je to zvláštní. Možná mají finanční problémy.“

„Ani se nedivím, čtyři manželství musí lízt do peněz.“

„Ty seš ale škodolibá!“

„A právě proto mě máš ráda, ne?“

„No nic, copak jsi chtěla, Kruelo? Ještě přijdu pozdě. To, že jsou tyhle rentiéři bohatý, ještě neznamená, že nepotřebujou moje služby.“

„No jo... Vadilo by ti vyzvednout nás zítra v Avignonu? Nakonec pojedeme vlakem.“

„Copak jste neměli přijet autem s Raphem?“

„Ne, musí ještě pár dní pracovat. Nějaká zakázka se

protáhla. A pak, však mě znáš, já a řídit na dálnici... ještě navíc Porsche Cayenne.“

„Kdybyste aspoň měli nějaký menší auto, který by tolik neznečišťovalo prostředí.“

„Hele, nechceš si tuhle záživnou debatu o ekologický odpovědnosti nechat na pozdějš? Když nám vyberu spoj s příjezdem v 18.14, budeš tam?“

Louisa si povzdechne. Na zítřek si plánovala vyjíždku na koni, chtěla tak oslavit první den svobody po měsících nepřetržité práce. Jenže sestře, která je sama s dětmi, nemůže nic odmítnout, a navíc se obává, že by se je místo ní vydala vyzvednout Jeanne, a to nechce.

„Tak dobře.“

„Skvělý! Jo a zkus si v tom svým nákladáku uklidit, budeme mít spoustu zavazadel. Zapsala jsem děti do letního kurzu tenisu a jezdeckví a pořídila jsem jim celou výbavu v Decathlonu. Zabere to dost místa! No není to úžasný? Budeš se moct podělit o svůj koníček s Piou! Možná bys ji tam mohla hodit? Aspoň než Raph dorazí s autem.“

„Ještě tu je mámino auto.“

„Jo, jasně. Ale víš, jak řídím... No tak uvidíme. Strašně se těším na zítřek. No nic, už tě nebudu zdržovat. Tak v 18.14, platí?“

„Jasně. Pozdravuj děti.“

„Tak zítra! Nevíš, jestli máma uvaří zeleninový tian?“

„Nemám páru, nežiju s ní. Mathildo, já...“

„Dobře, dobře, tak já jí zavolám. Ale začátek prázdnin bez tianu, to nejsou žádný prázdniny. A loni to bylo tak...“

„Já vím... Tak jo, zavolej jí. Už musím jít.“

„Papa, Filuto.“

„Papa.“

Už teď je Louisa vyčerpaná. A podrážděná. Bude muset dělat šoféra pro celou rodinku pod záminkou, že je motorizovaná a nemá děti. Jako kdyby ji péče o děti druhých měla naplnit radostí, nebo spíš zaplnit hluboký nedostatek. Kdyby tomu tak bylo, v životě by si snad vybrala jinak, ne? Zkuste tohle vysvětlit Mathildě, pro kterou mateřství představuje největší úspěch v životě ženy...

Koukne do zpětného zrcátka. Hnědou ofinu má přilepenou k čelu a pihaté tváře zbarvené do karmínové. Samozřejmě nemá ve svém starém nebesky modrém citroěnu klimatizaci. Venku musí být z toho vedra splavené snad i cikády. Uvnitř vozu je i přes otevřená okna aspoň čtyřicet stupňů. Vzduch, který se dostane dovnitř, přímo žhne. Svoji elegancí je neokouzlí. Každopádně nepatří do světa kastelána ani jeho hostů a ani není pozvaná na mondénní večírek.

Louisa zazvoní.

Kapitola 2

VIOLETTA

„**T**ys mi to slíbil, Micheli...“
„Co jsem slíbil? Ty ale umíš být tvrdohlavá. Co se zase děje?“
„Řekli jsme, že mi Clarissu přivezeš dneska. Copak jste ještě nevyrazili?“
„Neboj se. Šlápeme na to, anebo pojedu přes noc.“
„Tak to v žádném případě.“
„Nerozčiluj se, Violetto. Když je Clarissa se mnou, dělám si věci po svém.“
„To teda ne, vychováváme ji oba, i když už spolu nejsme. Posad ji na vlak, já koupím lístek.“
„Posloucháš se vůbec? Myslíš si, že mi se svým novým příjmem budeš dělat charitu?“
Violetta ztiší mikrofon a zařve do ticha prázdného bytu. Po všech těch letech strach vystřídal rozhořčenost. V reproduktoru slyší Michela vrčet „haló? haló?“ autoritativním hlasem, při kterém jí ještě dneska tuhne krev v žilách. Hlas jeho špatných dní. Zhluboka se nadechne a pak vzduch pomalounku vyfoukne. Nesmí

ho nechat získat návrh. Musí být rozumní, konstruktivní, dospělí, doporučila soudkyně. Kvůli Clarisse.

„Promiň, neslyšela jsem tě. Poslyš, vlak nám jede čtvrtýho ráno. Jízdenky už vyměnit nemůžeme. Co navrhuješ?“

Michel zamručí. Nerad jí ustupuje. Hodné ženušky ho dohánějí k šílenství. Nikdy je nepochopí. Všechno ztěžují. Jenom aby otravovaly. Co jiného?

„Dobrá, Maryline se za chvíli vrací autem s malou, zítra má kontrolu u pediatra. Chceš, abych k ní posadil i Clarissu?“

Maryline... Violetta si nikdy nezvykne. Copak je normální mít takové jméno, když je z vás „nová žena“? Copak je normální vůbec jenom mít takové jméno? Violetta se sice může každý den radovat, že nadobro skoncovala s Michelelem, stejně si nemůže pomoci, když je řeč o téhle nové rodině, kterou tak rychle dokázal vytvořit, prožívá něco, co nedokáže pojmenovat. Žárlivost to být nemůže, už ho nemiluje. Hrdost? Nesmyslná touha udržet netknutou pošetilou vášeň, která je zanesla tak daleko? Zármutek, když vidí, že musela v životě obrátit list, uvědomění, jak čas nelítostně plyne a odnáší tělesná potěšení a brblání novorozeněte? Clarisse bude dvanáct let. A když se jednoho dne, když vesele plnily myčku, jakoby nic zmínila o existenci Maryline, Violetta překvapivě zapoměla na minulost. Na křik, na knedlík v krku, když se v zátku otočil klíč, na zastřený pohled a nepovedený vtíp, který sloužil jako záminka pro výčitky, pořád ty samé, na otázky, které nechápala, točila se jí z toho hlava, na touhu, aby to už skončilo, aby se bouřka vzdálila,

protože když se bouře uklidní, obecně to znamená, že je už pozdě. Ten večer o tom mluvila s Mathildou. „Myslíš, že jsem se zbláznila?“ Právě jí Violetta zavolala, když pochopila, že je potřeba rychle odejít, hned, že dveře byly zavřené dost dlouho, že se Michel nikdy nezmění, že není cesty zpět. Mathilda se neptala, vy cítila naléhavost. O deset minut později byla dole se svojí silou a ráznou energií. Violetta už neměla strach a Michel si nedovolil sejít dolů. Mathildy se všichni bojí. O dva roky později Maryline porodila Myrtilu. A Violetta se s ní ještě pořád nesetkala. Takže nechat Clarissu nastoupit do jejího auta... A vůbec, jak taková Maryline vlastně řídí? Přesně kvůli těmto úvahám se Violetta dlouho snažila partnerství s Michelem udržet, za každou cenu slátat cary jejich svazku. Aby nemusela prožívat okamžiky nejistoty, kdy jejich dcera bude podrobena neznámým rozhodnutím, setkáním a cestám. Samozřejmě se musela přizpůsobit, ale nevědomost v ní vyvolává pocit na zvracení. Clarissa díky matčině neuróze, kterou klidně nazývá potrhlostí, zdědila pěkný mobil, kam jí Violetta posílá, dle svého soudu v přiměřených dávkách, rádobu klidné a milé zprávy. Co se týče těch několika hodin cesty s rodičkou dceřiny sestřičky, Mathilda by pravděpodobně řekla, že s tím stejně nic nenadělá, ať už by jela v autě s Maryline, nebo strýčkem Tentononcem, stejně bude celá vyděšená. Nejspíš by jí poradila, aby se rozloučila s předpokládaným časem příjezdu svého milovaného potomka a po dobu cesty se cpala žvýkačkami nebo si kecla do kina, jenom aby se trochu uklidnila. Mathilda má většinou pravdu.